

Svajonų
ROMANAI

AVENIU

Hanteris turi pinigų...

CATLIN
CREWS
#2 Šokiruok

Knygute.lt

Caitlin Crews

ŠOKIRUOK

Trijų knygų serija
"Penktasis Aveniu"
Antra knyga

Versta iš Caitlin Crews, Scandalize Me, 2014
© Caitlin Crews, 2014

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks
panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra
visiškai atsitiktinis.

© Giedrė Turan, vertimas iš anglų kalbos, 2016

© Ana Gorbatova, knygos dizainas, 2016

© Shutterstock.com, viršelio nuotraukos

© „Svajonių knygos“, 2016

ISBN 978-609-03-0068-8

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2016

#1

Zoja Bruk tarsi keršto angelas, pagaliau pasiruošęs kovai, įžengė į prabangaus Manhatano rajono šalutinėje gatvelėje įsikūrusį prąšmatnų striptizo klubą, kurio tikrąją paskirtį slėpė diskretiškas ženklas.

Prabėgo beveik septyneri metai, kol ji pajuto, kad atėjo laikas atkeršyti.

Pagaliau.

Ji nekreipė dėmesio į apsaugos darbuotojus bukais žvilgsniais, stovinčius prie pagrindinio įėjimo, ir, nutaisiusi dirbtinę šypseną, praspūdo pro priimamąjį. Tokiu metu – septyniolika minučių po dešimos valandos ryto – klube ne daug klientų, todėl nebus sunku surasti tą, kurio ieškojo. Blausiai apšviestoje triukšmingoje patalpoje buvo pristatyta pasirodymų stulpų, o grupelė mieguistų šokėjų, taip mėginančių užsidirbti pragyvenimui, abejingai staipėsi rausvoje šviesoje.

Zojos *auka* net nemėgino slėptis.

Hanteris Talbotas Grantas Trečiasis, praeityje *auksinis berniukas* ir talentingas sportininkas, o dabar visiškai nevykėlis profesinė pra-

sme, sudribęs sėdėjo ant pliušinio suolo ištuštėjusio klubo kampe, apsuptas beveik nuogų moterų. Zoja suspaudė lūpas, nes vaizdas buvo ypatingai atstumiantis. Moterys kikeno ir rangėsi priešais vyrą, tarsi stalias būtų privati scena, ir Zoja, vilkinti elegantišką prigludusią suknelę ir pagal užsakymą siūtą palta, saugantį nuo žiemos šaltuko, dėvėjo daugiau drabužių, nei visos jos kartu sudėjus.

- Labas rytas, pone Grantai, - kandžiai tarė ji, apžiūrinėdama išpuikusį vyrą. - Tik-riausiai pamiršote pusę dešimtos planuotą mūsų susitikimą?

Zojos nestebino, kad žmogus, pastaruoju metu vadinamas labiausiai nekenčiama Amerikos įžymybe, pasirodė esąs *menkysta*. Tiesą sakant, tikėjosi to. Hanteris Grantas buvo nublankusi sporto legenda, be proto turtinga ir sąmoningai susikūrusi prastą reputaciją, todėl striptizo klubai, tokie kaip šis, buvo mėgstamos jo laiko leidimo vietos. Menkysta buvo per švelnus apibūdinimas.

- Esi per daug prisirengusi.

Jo balsas, šiurkštus ir kimus, pervėrė Zoją ryškia arogancija, derančia prie tvirto ir įspūdingo kūno, suglebusio ant minkštasuolio tarp šokėjų. Jis įsmeigė į ją akis, tarsi jie būtų vie-

nui vieni, o jis – visiškai blaivus. Oras tarp jų staiga įkaito, Zojos oda paraudo.

Ji nekreipė dėmesio į apėmusį keistą pojūtį ir žiūrėjo į Hanterį, nors jo patrauk-lumas tarsi vakuumas išsiurbė visą orą aplinkui. Zoja apsimetė to nepastebinti, nes negalėjo sau leisti pastebėti.

– Toks jau mano įprotis. – Jos antakiai iššaukiamai pakilo, nes Hanteris Grantas buvo iš tų vyrų, kurie žaidė tam, kad išgyventų. Jie gyvena vardan iššūkių, nes kitaip negalėjo. Ir tai reiškė, kad Zoja turi galimybę tuo pasinaudoti. – Niekaip negaliu atsikratyti.

– Rekomenduoju mesti šią oficialią vaidybą, – tarė jis, ir dangaus žydrumo akys, apie kurias buvo sukurta ne viena lėkšta daina, šelmiškai sutvisko.

Per pastarąsias kelias savaites Zoja pareigingai išklausė visas tas dainas, nes tai buvo varginančio tyrimo apie Hanterio Granto gyvenimą ir karjerą dalis. Jis buvo blogiausiai pagarsėjęs nacionalinės futbolo lygos gynėjas, ir ji, norėdama pasinaudoti juo kaip asmeniniu ginklu, turėjo žinoti kiekvieną smulkmeną apie jį.

Tai ir ketino padaryti. Tik Hanteris to dar ne-

žinojo.

- Esate ekspertas metimo klausimais? -
šmaikščiai paklausė Zoja. - Ką esate metęs,
neįskaitant futbolo?

- Aš nemečiau futbolo. Mane atleido visiškai
be priežasties. Gali paskaityti apie tai bet ku-
riame bulvariniame laikraštyje.

- Tada peršasi mintis, kad nesate pats tin-
kamiausias patarėjas metimo klausimais.

Hanteris perkreipė lūpas.

- Man visiškai neįdomu, brangute, ar ką nors
mesi, ar ne. Bet man daug labiau patiktų, jei
būtum nuoga.

Zoja apgailestaudama pagalvojo, kad gyvas
jis dar patrauklesnis nei nuotraukose. Pasi-
šiaušę šviesūs plaukai atrodė - nesutramdomi,
kad ir kaip trumpai nukirpti. Tobulas veidas
dangiškomis akimis ir nežemiškais skruosti-
kauliais, stipri smakro linija darė jį grėsmingai
vyrišką, nepaisant įžeidžiamų replikų.

Zoja pažinojo kiekvieną šio įžymaus veido li-
niją, daugybėje nuotraukų užfiksuotą savimi
patenkintą šypsena ir įspūdingai ištreniruotą
kūną. Hanteris vilkėjo nublukusius džinsus ir
pilkus kasdienius marškinėlius, išryškinančius
raumeningą figūrą.

Jis bet kuriuo atveju būtų tapęs bulvarinės spaudos numylėtiniu dėl turtingos šeimos, puikios išvaizdos ir potraukio prie lėkštų, dailių aktorių. Bet pagrindinė priežastis, dėl kurios šio vyro atvaizdas puikavosi beveik ant kiekvieno garsaus žurnalo viršelio tą dešimtmetį, kol tęsėsi jo karjera, – chuliganiškas elgesys futbolo aikštėje.

Jis tėra savimi patenkintas mergišius, – pagalvojo Zoja, palankiai jam šypsodamasi. Gražus tarsi paveikslukas, po kuriuo slypi pyktis ir tuštybė. Ji pamatė tikrąjį jo veidą dar prieš dešimt metų. Nesitikėjo ir nenorėjo, kad jis tai prisimintų. Bent jau tol, kol padės sužlugdyti Džeisoną Trefeną.

– Prisižiūrėjai iki soties? – Hanterio balsas nebuvo draugiškas ir jis nesišypsojo ta dirbtinai miela šypsena, kuria apsiginkluodavo po kiekvieno skandalo, sukulto kai dar buvo futbolo žvaigždė. Jis tik įdėmiai ją stebėjo, ir Zojai pasidarė sunku kvėpuoti.

– Nesižaviu jumis, – šaltai atrėžė ji, nes taip ir buvo.

– Nemanai, kad turėtum? – jo balsas skambėjo tingiai, bet Zoja jame pajuto iššūkį. Ji metė pirštinę ir, kaip tikėjosi, jis neatsispyrė. – Daž-

niausiai tampa susižavėjimo objektu. Tai mano gyvenimo našta.

Zoja vos susilaikė nenusijuokusi iš šmaikštaus sarkazmo, išduodančio, kad Hanteris buvo savikritiškesnis, nei atrodė. Bet, negaišdama laiko, nutarė imtis reikalo. Pasiraususi rankinėje ir ištraukusi piniginę, ištiesė savo kreditinę kortelę arčiausiai stovinčiai šokėjai. Laukdama, kol ši ją paims, neatitraukė akių nuo Hanterio.

- Paimk ją ir išsivesk jas visas. Ir nieko neįleisk, kol pasakysiu, - paliepė Zoja ir įsmeigė žvilgsnį į šokėją, kol ši padarė, kaip liepta, ir, žvilgtelėjusi į Hanterį, vienu galvos mostelėjimu išsivedė visas šokėjas.

- Elgiesi tarsi fėja globėja, - tarė Hanteris jiems likus vieniems, šiek tiek ištęsdamas žodžius ir tuo primindamas, kad paskutinį dešimtmetį praleido Teksase. Likęs vienas ant minkštasuolio jis atrodė dar tingesnis ir didesnis nei anksčiau. - Bet esu jau didelis berniukas ir galiu pats susimokėti už striptizo šokėjas.

Zoja atsisėdo ant kėdės šalia jo taip, kad užstotų išėjimą. Spindinčios Hanterio akys išdavė, kad jis puikiai suprato, ką ji daro, bet nesi-priešino. Ji nekreipė dėmesio į tą spindesį.

- Sveikinu, pone Grantai, - oficialiai tarė ji. - Šiandien jūsų laimingoji diena.

- Ji atrodė daug laimingesnė prieš penkias minutes, kol neišbaidei visų pusnuogių merginų.

- Buvau sutarusi dėl susitikimo su jūsų vadybininku, bet, atrodo, pastaruoju metu nebesinaudojate jo paslaugomis.

- Jei taip mėgini netiesiogiai pasakyti, kad liepiau Harviui užsikrušti, tu teisi.

Zoja nusišypsojo. Harvis Spiras buvo apsiųtojęs buldogas, vadinantis save sportininkų agentu ir pagarsėjęs neįveikiamų barjerų tarp savo klientų ir pasaulio kūrimu, tad ji tikrai nenusimins, jei jis daugiau nedalyvaus Hanterio gyvenime. Be jo tikslą pasiekti bus dar lengviau.

- Mano vardas - Zoja Bruk, - tarė ji. - Turėtumėte jį žinoti. Esu geriausia viešųjų ryšių specialistė Niujorke, o gal ir visame pasaulyje, ir ketinu pataisyti jūsų įvaizdį. Manau, abu su tiksimė, kad jis gerokai pašlijęs.

Hanteris ilgai žiūrėjo į ją, ir Zojai pasirodė, kad jo žvilgsnyje pamatė kažką nykaus, atšiauraus ir net skausmingo, visiškai priešingo tam paviršutiniškam ir lėkštam įvaizdžiui, kurį

buvo susikūřęs. Bet staiga jo lūpų kamputis pakilo, akys ryškiai sužibo, ir ji nusprendė, kad viską įsivaizdavo.

- Ačiū, bet atsisakysiu, - tarė jis. Zoją apėmė keista pavojaus nuojauta. Hanteris nė sekundei neatitraukė nervinančio žvilgsnio nuo jos. - Ir išeidama atsiųsk kelias šokėjas atgal, gerai?

Ji gudriai nusišypsojo.

- Neteisingai mane supratote. Neprašau leidimo pataisyti jūsų įvaizdį, o pranešu, kad ketinu tai padaryti.

- Ar tai kažkoks *gerbėjiškas* triukas? - paklausė Hanteris vis dar švelniu balsu, bet veido išraiška tapo ryžtinga. - Tave apsėdusi fantazija? Pirmyn, taisyk ką tik nori. Tik nesitikėk, kad tame dalyvausiu. Esu visiškai patenkintas dabartine savo reputacija.

Zoja nusijuokė.

- Nesu jūsų gerbėja.

- Nebijok prisipažinti. Iki šiol turiu daugybę gerbėjų. Kai kurios jų prisigalvoja įvairiausių istorijų, kad priartėtų prie manęs, o aš ir neprieštarauju. Man nerūpi, kas esi. Bet nelabai rūpi ir tai, kas esu pats.

- Kalbėkime atvirai, pone Grantai.

- Žinoma. Nuo meiliekavimo man svaigsta

galva. Nors iš tiesų esu girtas.

Zoja nemanė, kad tai tiesa. Jo žvilgsnis buvo per daug skvarbus, ant stalo nebuvo butelių, ir ji sėdėjo taip arti, kad jei nuo Hanterio dvelktų alkoholiu, tikrai būtų užuodusi. Kodėl jis mėgino apsimesti girtas, nors toks nebuvo? Ji nuvijo tą mintį ir, atkakliai šypsodamasi, palinko prie jo.

- Turite gabumų, kurie priversdavo tvirtus ir santūrius vyrus verkti iš džiaugsmo, bet savo karjeroje visiškai jų nevertinote, - šaltai tarė ji. - Pagarsėjote blogu elgesiu ir, greičiausiai, tik jūsų dėka jūsų komanda šiemet nelaimėjo taurės. Be to, gimėte su sidabrinium šaukštu savo aristokratiškoje burnoje¹ - kaip didžiulio Grantų turto paveldėtojas, o tai reiškia, kad niekas niekada jūsų neužjaus. Dėl nieko.

- Tai melas. - Hanteris blankiai nusišypsojo. - Nebent kalbi apie šaukštą, pilną kokaino. Juos mes, pasipūtę baltieji anglosaksų protestantai, perduodame vienas kitam per keistas brandos apeigas. Pirmasis toks perdavimas įvyko dar

¹ Anglų kalboje posakis „gimti su sidabrinium šaukštu burnoje“ reiškia gimti turtingoje šeimoje ir gauti didžiulį palikimą. (Čia ir toliau - vert. pastabos.)

Mayflower laive². Nuo to laiko tai tapo genetinė prievole.

Išgirdusi tokius paistalus Zoja vos nenusikvatojo, bet tai būtų silpnumo ženklas, todėl susilaikė net nenusišypsojusi. Negalėjo leisti sau taip elgtis, ypač šalia Hanterio, kuris nebuvo nei girtas, nei apsvaigęs nuo narkotikų, bet akivaizdžiai norėjo, kad ji taip manytų.

Bet atėjo čia ne tam, kad jį suprastų. Jos tikslas buvo juo pasinaudoti.

- Baigęs mokslus Harvarde galėjote keliauti tiesiai į banką ir visą likusį gyvenimą žaisti su paveldėtais pinigais, kaip darė jūsų tėvas ir senelis. Bet, vietoj to, dideliame pasipūtusių giminaičių siaubui, pasirinkote profesionalų futbolą. Visi tikėjosi, kad būsite sutriuškintas dar naujokas, bet, jų nuostabai, suklestėjote. Turėjote tapti sėkmingiausiu amžiaus žaidėju, mūsų laikų didvyriu. - Zoja stebėjo jį, net nemėgindama slėpti paniekos. - Garbingiausiu iš visų vyrų.

- Deja, - tarė Hanteris vis dar šypsodamasis, bet ji pastebėjo jo veidu praslinkusį niūrų še-

² Prekybinis laivas, 1620 m. į Ameriką atplukdęs pirmuosius britus, dabar vadinamus piligrimais.

šėlij. – Aš tesu aš. Nors iššvaistytas potencialas neduoda man ramybės.

Tai ne niūrumas, įtikinėjo ji save. Tiesiog tuštuma. Po dailia jo išore visiškai nieko nebuvo. Būtent todėl Zoja ir nutarė pasinaudoti juo tam, kad sužlugdytų -siaubingąjį Džeisoną Trefeną, kurio gniaužtuose praleido kelerius baisius metus. Ji prisiminė tris vyrus, tolimą gruodžio vakarą įtikinusius ją, kad privalo išsigelbėti arba mirti. Tai buvo Džeisono sūnus Ostinas, dabar garsus advokatas, kaip ir jo siaubingasis tėtušis. Aleksas Diasas, dabar tiriantysis žurnalistas. Ir Hanteris, turtingas patrauklus futbolininkas, tikrai ne protingiausias iš trijulės. Zoja nusprendė, kad galiausiai yra pasiruošusi padaryti tai, ką privalo, o Hanteriu, jos manymu, manipuliuoti bus lengviausia.

– Labai abejoju, – tarė ji nerūpestingu balsu, bet žvelgė rūsčiai ir stebėjosi, kad Hanteris net nekrūptelėdamas jos žvilgsnį atlaiko. – Labiau tikėtina, kad esate tuščias iki pat savo tamsuoliškos sielos. Sakyčiau, vienas žingsnis iki sociopato. Gera žinia ta, kad dėl to esate puikus kandidatas į aukštą poziciją kokioje nors didžiulėje įmonėje, kas ir turėtų tapti tolimesniu jūsų tikslu. Leiskite perfrazuoti....